

“ମିଠେ ବଜେ:— ମାୟା ବଡ଼ ଜବରଦସ୍ତ (ଶକ୍ତିଶାଳୀ) ଅଟେ, ତାଠାରୁ ସାବଧାନ ରୁହ, କେବେ ବି ଏହି ବିଚାର ନ ଆସୁ ଯେ ଆମେ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କୁ ମାନୁନାହୁଁ, ଆମର ତ ସିଧାସଳଖ ଶିବବାବାଙ୍କ ସହିତ ସମ୍ପର୍କ ରହିଛି ।”

ପ୍ରଶ୍ନ:- କେଉଁ ପିଲାମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ସମସ୍ତଙ୍କର ସ୍ନେହ ସ୍ବତଃ ଯାଇଥାଏ ?

ଉତ୍ତର:- ଯିଏ ପ୍ରଥମେ ପ୍ରତ୍ୟେକ କଥାକୁ ନିଜେ ବାସ୍ତବିକ ଭାବେ ଧାରଣ କରି ପୁଣି ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ କହିଥାନ୍ତି— ସେମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ସମସ୍ତଙ୍କର ସ୍ନେହ ସ୍ବତଃ ଯାଇଥାଏ । ଜ୍ଞାନକୁ ପ୍ରଥମେ ନିଜେ ଜୀବନରେ ଧାରଣ କରି ବହୁତଙ୍କର ସେବା କରିବାକୁ ହେବ, ତେବେ ଯାଇ ସମସ୍ତଙ୍କର ସ୍ନେହ ମିଳିବ । ଯଦି କେହି ନିଜେ କରୁନାହାନ୍ତି କେବଳ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ କହୁଛନ୍ତି ତେବେ ତାଙ୍କୁ କିଏ ମାନିବ ? ସିଏ ତ ଯେପରି ପଣ୍ଡିତ ହୋଇଗଲେ ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବାବା ପଚାରୁଛନ୍ତି, ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ପରମାତ୍ମା ପଚାରୁଛନ୍ତି— ଏକଥା ତ ଜାଣିଛ ଯେ ଆମେ ପରମପିତା ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ବସିଛୁ । ବାବାଙ୍କର ନିଜର ରଥ ଅର୍ଥାତ୍ ଶରୀର ନାହିଁ, ଏହା ନିଷ୍କୟ ଅଛି ନା ? ଏହି ଭୁକୁଟୀ ବାବାଙ୍କର ନିବାସ ସ୍ଥାନ ଅଟେ । ବାବା ନିଜେ କହିଛନ୍ତି— ମୁଁ ଏହାଙ୍କର ଭୁକୁଟୀ ମଧ୍ୟରେ ବସିଥାଏ । ଏହାଙ୍କର ଶରୀର ଲୋନରେ ନିଏ । ଯେପରି ଆତ୍ମା ଭୁକୁଟୀ ମଧ୍ୟରେ ବସିଥାଏ ସେହିପରି ବାବା ମଧ୍ୟ ଏହିଠାରେ ଆସି ବସିଥାନ୍ତି । ବ୍ରହ୍ମା ବି ଅଛନ୍ତି ପୁଣି ଶିବବାବା ମଧ୍ୟ ଅଛନ୍ତି । ଯଦି ଏଇ ବ୍ରହ୍ମା ନଥାନ୍ତେ ତେବେ ଶିବବାବା ମଧ୍ୟ ନଥା’ନ୍ତେ । ଯଦି କେହି କୁହନ୍ତି ଯେ ଆମେ ତ ଶିବବାବାଙ୍କୁ ହିଁ ମନେ ପକାଉଛୁ, ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କୁ ନୁହେଁ, କିନ୍ତୁ ଶିବବାବା କହିବେ କିପରି ? ଶିବବାବାଙ୍କୁ ତ ସର୍ବଦା ଉପରେ ମନେ ପକାଇ ଆସିଛୁ । ଏବେ ତୁମ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଜଣା ଅଛି ଯେ ଆମେ ଏଠାରେ ବାବାଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ବସିଛୁ । ଏପରି ତ ଭାବିବେ ନାହିଁ ଯେ ଶିବବାବା ଉପରେ ଅଛନ୍ତି । ଯେପରି ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ କହିଥାନ୍ତି ଶିବବାବା ଉପରେ ଅଛନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କର ପ୍ରତିମା ଏଠାରେ ପୂଜା କରାଯାଉଛି । ଏହା ବହୁତ ବୁଝିବାର କଥା । ଜାଣିଛ ବାବା ନଲେଜଫୁଲ ଅର୍ଥାତ୍ ଜ୍ଞାନର ସାଗର ତେବେ ନଲେଜ କିପରି ଶୁଣାଉଛନ୍ତି ? ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ମୁଖ ଦ୍ବାରା ଶୁଣାଉଛନ୍ତି । କେହି କେହି କହିଥା’ନ୍ତି ଆମେ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କୁ ମାନୁନାହୁଁ, କିନ୍ତୁ ଶିବବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ଏହି ମୁଖ ଦ୍ବାରା ହିଁ ତୁମକୁ କହୁଛି, ମୋତେ ମନେ ପକାଅ । ଏହା ବୁଝିବାର କଥା ନା । ବ୍ରହ୍ମା ତ ନିଜେ କହୁଛନ୍ତି— ଶିବବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ । ସେ କ’ଣ କହୁଛନ୍ତି କି ମୋତେ ମନେ ପକାଅ ? ଏହାଙ୍କ ଦ୍ବାରା ଶିବବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୋତେ ମନେ ପକାଅ । ଏହି ମନ୍ତ୍ର ମୁଁ ଏହାଙ୍କ ମୁଖ ଦ୍ବାରା ଦେଉଛି । ବ୍ରହ୍ମା ନଥିଲେ ମୁଁ ମନ୍ତ୍ର କିପରି ଦେଇଥା’ନ୍ତି ? ବ୍ରହ୍ମା ନ ଥିଲେ ତୁମେ ଶିବବାବାଙ୍କ ସହିତ କିପରି ମିଶିଥା’ନ୍ତି ? କିପରି ମୋ ପାଖରେ ବସିଥା’ନ୍ତି ? ଭଲ-ଭଲ ମହାରଥୀମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଏପରି-ଏପରି ବିଚାର ଆସିଥାଏ ଯାହା ଦ୍ବାରା କି ମାୟା ମୋଠାରୁ ମୁହଁ ବୁଲାଇଦେଇଥାଏ । କହିଥାନ୍ତି ଆମେ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କୁ ମାନୁନାହୁଁ ତେବେ ତାଙ୍କର ଗତି କ’ଣ ହେବ ? ମାୟା କେତେ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ଯାହାକି ଏକଦମ୍ ମୁହଁ ବୁଲାଇ ଦେଉଛି । ଏବେ ଶିବବାବା ହିଁ ତୁମର ମୁଖ ସମ୍ମୁଖକୁ କରିଛନ୍ତି । ତୁମେ ଏବେ ସମ୍ମୁଖରେ ବସିଛ । ପୁଣି ଯିଏ ଏପରି ଭାବୁଛନ୍ତି ବ୍ରହ୍ମା ତ କିଛି ନୁହେଁ, ତେବେ ତାଙ୍କର ଗତି କ’ଣ ହେବ ? ସେମାନେ ଦୁର୍ଗତିକୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବେ । ମନୁଷ୍ୟ ତ ତାକିଆ’ନ୍ତି— ଓ ଗତ ଫାଦର ଅର୍ଥାତ୍ ହେ ଇଶ୍ବର ପିତା ! ତେବେ ଗତ୍ ଫାଦର ଶୁଣୁଛନ୍ତି କି ? କହିଥା’ନ୍ତି ଓ ଲିବରେଟର୍ ଅର୍ଥାତ୍ ମୁକ୍ତିଦାତା ଆସ । ତେବେ କ’ଣ ସିଏ ସେହିଠାରୁ ହିଁ ଉଦ୍ଧାର କରିବେ ? କଷ୍ଟ କଷ୍ଟର ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ସଂଗମସ୍ଥରେ ହିଁ ବାବା ଆସିଥାନ୍ତି । ଯାହାଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରେ ଆସିଛନ୍ତି ତାଙ୍କୁ ହିଁ ମାନୁ ନାହାନ୍ତି ତେବେ କ’ଣ କୁହାଯିବ ? ମାୟା ପାଖରେ ଏତେ ଶକ୍ତି ରହିଛି ଯିଏକି ନୟରଘ୍ନାନ ଓର୍ପ ନବ୍ ଏ ପେନୀ ଅର୍ଥାତ୍ ମୂଲ୍ୟହୀନ କରିଦେଇଥାଏ । ଏପରି ମଧ୍ୟ କୌଣସି-କୌଣସି ସେଠାରେ ଅଛନ୍ତି, ସେଥିପାଇଁ ତ ବାବା କହୁଛନ୍ତି

ସାବଧାନ ରୁହ । ଯଦିଓ ବାବା ଶୁଣାଇଥିବା ଜ୍ଞାନ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଶୁଣାଉଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ପଣ୍ଡିତ ସଦୃଶ । ଯେପରି ବାବା ପଣ୍ଡିତର କାହାଣୀ ଶୁଣାଉଛନ୍ତି.... ଏହି ସମୟରେ ତୁମେ ବାବାଙ୍କ ସ୍ମୃତିରେ ରହି ଏହି ବିଷୟ ସାଗରରୁ ପାରି ହୋଇ ସ୍ଥାନସାଗରକୁ ଯାଉଛ ନା ! ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ବହୁତ କାହାଣୀ ଲେଖି ଦେଇଛନ୍ତି । ପଣ୍ଡିତ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ କହୁଥିଲା ରାମ ନାମ କହିଲେ ପାରି ହୋଇଯିବ, କିନ୍ତୁ ନିଜର ବିଲକୁଲ୍ ବିଶ୍ୱାସ ନଥିଲା । ନିଜେ ବିକାରରେ ଯାଉଥିବ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ କହୁଥିବ ନିର୍ବିକାରୀ ହୁଅ । ତେବେ ତାଙ୍କର ପ୍ରଭାବ କ'ଣ ପଡ଼ିବ ? ଏଠାରେ ମଧ୍ୟ କେଉଁଠି-କେଉଁଠି ଜ୍ଞାନଦାତାଙ୍କଠାରୁ ଜ୍ଞାନ ଶୁଣିଲାବାଲା ଆଗକୁ ଚାଲିଯାଆନ୍ତି । ଯିଏ ବହୁତଙ୍କର ସେବା କରିଥା'ନ୍ତି ସେ ନିଶ୍ଚିତ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ପ୍ରିୟ ଲାଗନ୍ତି । ତେବେ ସେହି ପଣ୍ଡିତ ମିଥ୍ୟାବାଦୀ ବୋଲି ଜଣାପଡ଼ିଗଲା ପରେ ତାଙ୍କୁ କିଏ ସ୍ୱେଦ କରିବ ? ପୁଣି ସ୍ୱେଦ ତାଙ୍କ ଆତକୁ ଚାଲିଯିବ ଯିଏ ବାସ୍ତବରେ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଉଥିବ । ଭଲ-ଭଲ ମହାରଥୀମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ମାୟା ହସ୍ତ କରିଥାଏ ଅର୍ଥାତ୍ ଖାଇଦେଇଥାଏ ।

ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି— ଏବେ ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଲଢେଇର ପ୍ରସ୍ତୁତି ନ ହୋଇଛି, କାହାର କର୍ମାତୀତ ଅବସ୍ଥା ହୋଇନାହିଁ । ଗୋଟିଏ ପାର୍ଶ୍ୱରେ ଲଢେଇର ପ୍ରସ୍ତୁତି ହେବ, ଅନ୍ୟ ପାର୍ଶ୍ୱରେ କର୍ମାତୀତ ଅବସ୍ଥା ହେବ । ଏହାର ପୁରା କନେକ୍ସନ୍ ଅଛି । ଲଢେଇ ପୂରା ହୋଇଯିବ, ତାପରେ ଗ୍ରାନ୍ଥସଫର ହୋଇଯିବ ପରମଧାମକୁ । ପ୍ରଥମେ ରୁଦ୍ର ମାଳା ଅର୍ଥାତ୍ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ମାଳା ତିଆରି ହେବ । ଏହି କଥା ଆଉ କେହି ଜାଣିନାହାନ୍ତି । ତୁମେ ବୁଝୁଛ ଏହି ଦୁନିଆକୁ ପରିବର୍ତ୍ତନ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ସେ ଭାବୁଛନ୍ତି ଦୁନିଆ ଆହୁରି ୪୦ ହଜାର ବର୍ଷ ରହିଛି । ତୁମେ ବୁଝୁଛ ବିନାଶ ତ ସାମ୍ରାଜ୍ୟରେ ଉପସ୍ଥିତ । ତୁମେ ହେଉଛ ଅଳ୍ପ ସଂଖ୍ୟକ, ସେମାନେ ଅନେକ । ତେବେ ତୁମ କଥା କିଏ ମାନିବ ? ଯେବେ ତୁମର ବୃଦ୍ଧି ହୋଇଯିବ ଏବଂ ତୁମର ଯୋଗବଳ ଦ୍ୱାରା ଅନେକ ଆକର୍ଷିତ ହୋଇ ଆସିବେ । ଯେତିକି ତୁମର କଳଙ୍କ ବାହାରିଯିବ, ସେତିକି ତୁମ ଭିତରେ ଶକ୍ତି ଭରି ଚାଲିବ । ଏପରି ନୁହେଁ ଯେ ବାବା ଜ୍ଞାନୀ-ଜ୍ଞାନନହାର ଅର୍ଥାତ୍ ସର୍ବଜ୍ଞାତା ଅଟନ୍ତି । ସିଏ ସମସ୍ତଙ୍କର ଅବସ୍ଥାକୁ ଜାଣିଛନ୍ତି । ବାବା ପିଲାମାନଙ୍କର ଅବସ୍ଥାକୁ ଜାଣିବେ ନାହିଁ ? ସବୁ କିଛି ଜଣା ଥାଏ । ଏବେ ତ କର୍ମାତୀତ ଅବସ୍ଥା ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ବହୁତ ବଡ଼ ବଡ଼ ଭୁଲ୍ ହେବା ମଧ୍ୟ ଅସମ୍ଭବ ନୁହେଁ, ଭୁଲ୍ ତ ମହାରଥୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ମଧ୍ୟ ହେଉଛି । କଥାବାକ୍ସ, ଚାଲିଚଳନ ଆଦି ସବୁ ପ୍ରସିଦ୍ଧ ହୋଇଯାଏ । ଏବେ ତ ତୁମମାନଙ୍କୁ ଦୈବୀ ଚଳଣୀ କରିବାକୁ ହେବ । ଦେବତାମାନେ ସର୍ବଗୁଣ ସମ୍ପନ୍ନ ଅଟନ୍ତି ନା । ଏବେ ତୁମକୁ ମଧ୍ୟ ଏପରି ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ । କିନ୍ତୁ ମାୟା କାହାକୁ ମଧ୍ୟ ଛାଡ଼ୁ ନାହିଁ । ଏଭଳି ସ୍ଥିତି ହୋଇଯାଉଛି ଯେପରି ଲାଜକୁଳି ଲତା । ୫ଟି ସିତି ଅଛି ନା । ଦେହ-ଅଭିମାନରେ ଆସିଲେ ଉପରୁ ଏକଦମ୍ ତଳକୁ ଖସି ପଡ଼ୁଛନ୍ତି । ଯଦି ତଳକୁ ପଡ଼ିଗଲ ତେବେ ମରିଗଲ ଅର୍ଥାତ୍ ଜ୍ଞାନମାର୍ଗକୁ ଛାଡ଼ି ଚାଲିଗଲ । ଆଜିକାଲି ନିଜକୁ ମାରିବା ପାଇଁ କିପରି-କିପରି ଉପାୟ କରୁଛନ୍ତି ! ୨୦ ମହଲାରୁ ତଳକୁ ପଡ଼ି ଏକଦମ୍ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । ଏପରି ନୁହେଁ କି ଡାକ୍ତରଖାନାରେ ପଡ଼ିରହି, ଦୁଃଖ ଭୋଗିବେ । ଆଉ ପୁଣି କେହି ନିଜକୁ ନିଆଁ ମଧ୍ୟ ଲଗାଇଦେଉଛନ୍ତି, ଯଦି କେହି ରକ୍ଷା କରିଦେଲା ତେବେ କେତେ ଦୁଃଖ ଭୋଗିଥାନ୍ତି । ଜଳିଗଲେ ଆତ୍ମା ଚାଲିଯିବ, ତେଣୁ ଜୀବଘାତ କରିଥା'ନ୍ତି । ଭାବୁଛନ୍ତି ଜୀବଘାତ କରିଦେଲେ ଦୁଃଖରୁ ମୁକ୍ତି ପାଇଯିବୁ । କ୍ରୋଧ ଆସିଗଲା ତ ସବୁ ସରିଗଲା । କେହି ତ ହସ୍ତପିଚାଲରେ ପଡ଼ି କେତେ ଦୁଃଖ ପାଇଥା'ନ୍ତି । ଡାକ୍ତର ବୁଝିଯାଆନ୍ତି ଇଏ ଦୁଃଖରୁ ମୁକ୍ତି ପାଇପାରିବ ନାହିଁ, ତାଠାରୁ ତ ଭଲ ବିଷ ଔଷଧ ଦେଇଦେଲେ ଶେଷ ହୋଇଯିବେ । କିନ୍ତୁ ସେମାନେ ଜାଣିଥା'ନ୍ତି ଏପରି ଔଷଧ ଦେବା ମହାପାପ । ଆତ୍ମା ନିଜେ କହିଥାଏ ଏହି କଷ୍ଟ ଭୋଗିବା ଅପେକ୍ଷା ଶରୀର ତ୍ୟାଗ କରିଦେବା ଭଲ । ଏବେ ଶରୀରରୁ କିଏ ଅଲଗା କରିବ ? ଏହା ହେଉଛି ଅପାର ଦୁଃଖର ଦୁନିଆ । ସେଠାରେ ଅପାର ସୁଖ ରହିଛି ।

ତୁମେ ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛ— ଏବେ ଆମକୁ ଫେରିବାକୁ ହେବ । ଦୁଃଖଧାମରୁ ସୁଖଧାମକୁ ଯିବାକୁ ହେବ

ତେଣୁ ତାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବାକୁ ପଡ଼ିବ । ବାବା ମଧ୍ୟ ସଂଗମଯୁଗରେ ଆସୁଛନ୍ତି ଯେବେ କି ଦୁନିଆକୁ ବଦଳାଇବାକୁ ହୋଇଥାଏ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ଆସିଛି ତୁମମାନଙ୍କୁ ସମସ୍ତ ଦୁଃଖରୁ ମୁକ୍ତ କରି ନୂଆ ପବିତ୍ର ଦୁନିଆକୁ ନେଇଯିବା ପାଇଁ । ପାବନ ଦୁନିଆରେ ଅଳ୍ପ ସଂଖ୍ୟକ ରହିଥା'ନ୍ତି । ଏଠାରେ ତ ବହୁତ ଅଛନ୍ତି ଏବଂ ସମସ୍ତେ ପତିତ ସେଥିପାଇଁ ତାଙ୍କୁଛନ୍ତି ହେ ପତିତ-ପାବନ... ଏକଥା କ'ଣ ଜାଣିଛନ୍ତି ଯେ ଆମେ ମହାକାଳଙ୍କୁ ତାଙ୍କୁ, ଆମକୁ ଏହି ଛି-ଛି ଦୁନିଆରୁ ଘରକୁ ନେଇଯାଅ । ନିଶ୍ଚିତ ବାବା ଆସିବେ, ସମସ୍ତେ ମରିବେ ତେବେ ଯାଇ ତ ଶାନ୍ତି ହେବ ନା । ଶାନ୍ତି-ଶାନ୍ତି କହି ଚିତ୍କାର କରୁଛନ୍ତି । ଶାନ୍ତି ତ କେବଳ ଶାନ୍ତିଧାମରେ ହିଁ ରହିଛି । ଏହି ଦୁନିଆରେ ଶାନ୍ତି କିପରି ହେବ ? ଏଠାରେ ତ ବହୁତ ମନୁଷ୍ୟ ଅଛନ୍ତି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ତ ସୁଖ-ଶାନ୍ତି ଉଭୟ ଥିଲା । ଏବେ ତ କଳିଯୁଗରେ ଅନେକ ଧର୍ମ ରହିଛି । ଯେତେବେଳେ ସେସବୁ ସମାପ୍ତ ହେବ, ଗୋଟିଏ ଧର୍ମର ସ୍ଥାପନା ହେବ, ସେତେବେଳେ ଯାଇ ସୁଖ-ଶାନ୍ତି ଆସିବ । ହାହାକାର ପରେ ପୁଣି ଜୟଜୟକାର ହେବ । ଆଗକୁ ଗଲେ ଦେଖିବ ମୃତ୍ୟୁର ବଜାର କେତେ ଗରମ ରହିବ ! କିପରି ମରିବେ ! ବମ୍ ଦ୍ଵାରା ମଧ୍ୟ ନିଆଁ ଲାଗିବ । ସେହି ସମୟ ଆସିଲେ ସମସ୍ତେ କହିବେ ଯେ ବାସ୍ତବରେ ବିନାଶ ତ ନିଶ୍ଚୟ ହେବ ।

ତୁମେ ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛ ଏହି ସୃଷ୍ଟିର ଚକ୍ର କିପରି ଘୂରୁଛି ? ବିନାଶ ତ ନିଶ୍ଚୟ ହେବ । ଗୋଟିଏ ଧର୍ମର ସ୍ଥାପନା ବାବା କରାଉଛନ୍ତି, ରାଜଯୋଗ ମଧ୍ୟ ଶିଖାଉଛନ୍ତି । ବାକି ସବୁ ଧର୍ମ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯିବ । ଏସବୁ କଥା ଗୀତାରେ କିଛି ବର୍ଣ୍ଣନା ନାହିଁ । ତେବେ ଗୀତା ପଢ଼ି ଲାଭ କ'ଣ ? ଶାସ୍ତ୍ରରେ ବର୍ଣ୍ଣିତ ଅଛି ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରଳୟ ହୋଇଯିବ, ସାରା ଦୁନିଆ ଜଳମୟ ହୋଇଯିବ । ଯଦିଓ ଜଳମୟ ହୋଇଥାଏ ପରନ୍ତୁ ସାରା ଦୁନିଆ ତ ଜଳମୟ ହୁଏ ନାହିଁ । ଭାରତ ତ ଅବିନାଶୀ ପବିତ୍ର ଭୂମି । ସେଥିରେ ମଧ୍ୟ ଆବୁ ହେଉଛି ସବୁଠାରୁ ପବିତ୍ର ତୀର୍ଥସ୍ଥାନ, ଯେଉଁଠି ବାବା ଆସି ସମସ୍ତଙ୍କର ସଦ୍‌ଗତି କରିଥା'ନ୍ତି । ଦିଲ୍‌ଘାତା ମନ୍ଦିର ଏହାର କେତେ ଭଲ ସ୍ମୃତିଚିହ୍ନ । କେତେ ଅର୍ଥ ସହ ସ୍ଥାନକୀ ରହିଛି । ପରନ୍ତୁ ଯେଉଁମାନେ ନିର୍ମାଣ କରିଛନ୍ତି, ସେମାନେ ମଧ୍ୟ ଏହା ଜାଣିନାହାନ୍ତି । ତଥାପି ସେମାନେ ଭଲ ବୁଦ୍ଧିମାନ ଥିଲେ ନା । ଦ୍ଵାପର ଯୁଗରେ ମଧ୍ୟ ନିଶ୍ଚିତ ଭଲ ବୁଦ୍ଧିମାନ ଥିବେ । କଳିଯୁଗରେ ତ ସମସ୍ତେ ତମୋପ୍ରଧାନ । ସବୁ ମନ୍ଦିରଠାରୁ ତାହା ହେଉଛି ଶ୍ରେଷ୍ଠ, ଯେଉଁଠି ତୁମେମାନେ ବସିଛ । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଆମେ ଚୈତନ୍ୟ ଅଟୁ, ସେ ହେଉଛି ଆମର ଜନ୍ମ ସ୍ମୃତିଚିହ୍ନ । ବାକି ଭବିଷ୍ୟତରେ ଆହୁରି ବି ଅନେକ ମନ୍ଦିର ତିଆରି ହେବ । ପୁଣି ସବୁ ମନ୍ଦିର ଆଦି ନଷ୍ଟ ହେବାର ସମୟ ମଧ୍ୟ ଆସିବ । ସବୁ ମନ୍ଦିର ଆଦି ଭାଙ୍ଗି-ତୁଟିଯିବ । ହୋଲସେଲ୍ ମୃତ୍ୟୁ ହେବ । ମହାଭାରତ ମହାଭାରତ ଲତେଇର ଗାୟନ ରହିଛି ନା, ଯେଉଁଥିରେ ସମସ୍ତେ ଖଲାସ ହୋଇଯିବେ । ଏକଥା ମଧ୍ୟ ତୁମେ ବୁଝୁଛ— ବାବା ସଂଗମଯୁଗରେ ହିଁ ଆସନ୍ତି । ବାବାଙ୍କୁ ରଥ ତ ଦରକାର ନା । ଆତ୍ମା ଯେତେବେଳେ ଶରୀରରେ ପ୍ରବେଶ କରେ ସେତେବେଳେ ତୁରପୁର ହୋଇଥାଏ । ଆତ୍ମା ଶରୀରରୁ ବାହାରିଗଲା ପରେ ଶରୀର ଜଡ଼ ହୋଇଯାଏ । ତେବେ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଏବେ ତୁମକୁ ଘରକୁ ଯିବାକୁ ହେବ । ତୁମକୁ ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କ ସଦୃଶ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ସେଥିପାଇଁ ଏପରି ଗୁଣ ମଧ୍ୟ ଦରକାର ନା । ତୁମେ ପିଲାମାନେ ଏହି ଖେଳକୁ ମଧ୍ୟ ଜାଣିଛ । ଏହି ଖେଳ କେତେ ବିଚିତ୍ର ତିଆରି ହୋଇଛି । ଏହି ଖେଳର ରହସ୍ୟକୁ ବାବା ବସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ବାବା ଜ୍ଞାନର ସାଗର, ବୀଜରୂପ ଅଟନ୍ତି ନା । ବାବା ହିଁ ଆସି ସାରା ବୃକ୍ଷର ଜ୍ଞାନ ଦେଇଥା'ନ୍ତି— ଏଥିରେ କ'ଣ-କ'ଣ ହୋଇଥାଏ, ତୁମେ ଏଥିରେ କେତେ ଅଭିନୟ କରିଛ ? ଅଧାକଳ୍ପ ହେଉଛି ଦୈବୀ ରାଜ୍ୟ, ଅଧାକଳ୍ପ ଆସୁରୀ ରାଜ୍ୟ । ଯେଉଁମାନେ ଭଲ-ଭଲ ପିଲା ତାଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ସାରା ଜ୍ଞାନ ରହିଥାଏ । ବାବା ତୁମକୁ ନିଜ ସମାନ ଚିତ୍ତର କରୁଛନ୍ତି । ଶିକ୍ଷକ ମଧ୍ୟ କ୍ରମାନ୍ୱୟରେ ରହିଥା'ନ୍ତି । କେହି ତ ଶିକ୍ଷକ ହୋଇ ମଧ୍ୟ ପୁଣି ବିଗିଡ଼ିଯାଇଥାନ୍ତି । ବହୁତଙ୍କୁ ଶିକ୍ଷା ଦେଇ ପୁଣି ନିଜେ ଏହି ଜ୍ଞାନମାର୍ଗକୁ ଛାଡ଼ି ଚାଲି ଯାଆନ୍ତି । ଛୋଟ-ଛୋଟ ପିଲାମାନଙ୍କ ଭିତରେ ଭିନ୍ନ-ଭିନ୍ନ ସଂସ୍କାର ଥାଏ । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଏଠାରେ ମଧ୍ୟ ଯିଏ ଜ୍ଞାନକୁ ଠିକ୍ ଭାବରେ ବୁଝିନଥା'ନ୍ତି, ଚଳଣି ସୁଧୁରି

ନଥାଏ ସେ ବହୁତଙ୍କୁ ଦୁଃଖ ଦେବାର ନିମିତ୍ତ ହୋଇଥା'ନ୍ତି । ଏକଥା ମଧ୍ୟ ଶାସ୍ତ୍ରରେ ବର୍ଣ୍ଣିତ ଅଛି— ଅସୁରମାନେ ଲୁଚିକରି ବସୁଥିଲେ, ପୁଣି ବାହାରକୁ ଯାଇ ବିଶ୍ୱାସଜାତକ ହୋଇ ବହୁତ ହଇରାଣ କରୁଥିଲେ । ଏହିଭଳି ବହୁତ କିଛି ହେବାରେ ଲାଗିଛି । ଉଚ୍ଚରୁ ଉଚ୍ଚ ବାବା ଯେଉଁ ସ୍ୱର୍ଗ ସ୍ଥାପନା କରୁଛନ୍ତି ସେଥିରେ କେତେ ବିଘ୍ନ ରୂପ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି ।

ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ତୁମେ ପିଲାମାନେ ସୁଖ-ଶାନ୍ତିର ସ୍ତମ୍ଭ ଅଟ । ତୁମେ ବହୁତ ରାଜକୀୟ ଅଟ । ତୁମଠାରୁ ରାଜକୀୟ ଏହି ସମୟରେ କେହି ନାହାଁନ୍ତି । ତୁମେ ବେହଦ ବାବା ଅର୍ଥାତ୍ ଅବିନାଶୀ ପିତାଙ୍କର ସନ୍ତାନ ଅଟ ତେଣୁ କେତେ ମିଠା ହୋଇ ଚାଲିବା ଦରକାର । କାହାକୁ ଦୁଃଖ ଦେବା ଉଚିତ୍ ନାହିଁ । ନଚେତ୍ ତାହା ଶେଷ ସମୟରେ ମନେ ପଡ଼ିବ ପୁଣି ଦଣ୍ଡ ଭୋଗ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଏବେ ତ ଘରକୁ ଯିବାକୁ ହେବ । ସୁସ୍ଥଲୋକରେ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଙ୍କର ସାକ୍ଷାତ୍‌କାର ହୋଇଥାଏ ତେଣୁ ତୁମେ ମଧ୍ୟ ଏପରି ସୁସ୍ଥଲୋକ ନିବାସୀ ହୁଅ । ମୁଁ ବି ଅର୍ଥାତ୍ ଫରିଷ୍ଟା ସ୍ୱରୂପର ଅଭ୍ୟାସ ମଧ୍ୟ କରିବାକୁ ହେବ । ସେଥିପାଇଁ ବହୁତ କମ୍ ଏବଂ ମିଠା କଥା କୁହ । ଏହିଭଳି ପୁରୁଷାର୍ଥ କରି-କରି ତୁମେ ଶାନ୍ତିର ସ୍ତମ୍ଭ ହୋଇଯିବ । ତୁମକୁ ଶିକ୍ଷାଦାତା ସ୍ୱୟଂ ବାବା ଅଟନ୍ତି । ତୁମକୁ ପୁଣି ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଶିଖାଇବାକୁ ହେବ । ଭକ୍ତିମାର୍ଗ ଟଙ୍କା ଅର୍ଥାତ୍ ବାଣୀର ମାର୍ଗ ଅଟେ । ଏବେ ତୁମକୁ ଶାନ୍ତ ରହିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଆଜ୍ଞା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତାପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍କେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାରାଂଶ :-

- (୧) ବହୁତ ରାଜକୀୟତାର ସହିତ ମିଠା ହୋଇ ଚାଲିବାକୁ ହେବ । ଶାନ୍ତି ଏବଂ ସୁଖର ସ୍ତମ୍ଭ ହେବାକୁ ହେଲେ ବହୁତ କମ୍ ଏବଂ ମିଠା କଥା କହିବାକୁ ହେବ । ଫରିଷ୍ଟା ସ୍ୱରୂପରେ ରହିବାର ଅଭ୍ୟାସ କରିବାକୁ ହେବ । ବାଣୀରେ ଆସିବାର ନାହିଁ ।
- (୨) ନିଜର ଚାଲିଚଳଣିକୁ ଦୈବୀ କରିବାକୁ ହେବ । ଲାଜକୁଳି ଲଟା ଭଳି ହେବାର ନାହିଁ । ଅନ୍ତିମ ଲଢେଇ ଲାଗିବା ପୂର୍ବରୁ କର୍ମାତୀତ ଅବସ୍ଥା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପହଞ୍ଚିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ନିଜେ ନିର୍ବିକାରୀ ହୋଇ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ନିର୍ବିକାରୀ କରିବାର ସେବା କରିବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ:- କର୍ମ ଏବଂ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ସ୍ୱାର୍ଥଭାବନାରୁ ମୁକ୍ତ ରହି ବାବାଙ୍କ ସମାନ କର୍ମାତୀତ ହୁଅ ।

ତୁମମାନଙ୍କର ସେବା ହେଲା ସମସ୍ତଙ୍କୁ ମୁକ୍ତ କରିବା, ତେଣୁ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ମୁକ୍ତ କରିବାକୁ ଯାଇ ନିଜକୁ ବନ୍ଧନରେ ବାନ୍ଧିଦିଅନାହିଁ । ଯେତେବେଳେ ସବୁପ୍ରକାରର ବିନାଶୀ ଅର୍ଥାତ୍ ହଦର ମୋର-ମୋରଠାରୁ ମୁକ୍ତ ହେବ ସେତେବେଳେ ହିଁ ଅବ୍ୟକ୍ତ ସ୍ଥିତିର ଅନୁଭବ କରିପାରିବ । ଯେଉଁ ପିଲାମାନେ ଲୌକିକ ଏବଂ ଅଲୌକିକ କର୍ମ ଏବଂ ସମ୍ବନ୍ଧ ଉଭୟରେ ସ୍ୱାର୍ଥଭାବନାରୁ ମୁକ୍ତ ଅଟନ୍ତି ସେହିମାନେ ହିଁ ବାବାଙ୍କ ସମାନ କର୍ମାତୀତ ସ୍ଥିତିର ଅନୁଭବ କରିପାରିବେ । ତେବେ ନିଜକୁ ଯାଁ କର କେତେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମୁଁ କର୍ମର ବନ୍ଧନଠାରୁ ମୁକ୍ତ ହେଲିଣି? ବ୍ୟର୍ଥ ସ୍ୱଭାବ-ସଂସ୍କାରର ଅଦାନତାରୁ ମୁକ୍ତ ହେଲିଣି? କେତେବେଳେ କୌଣସି ପୁରୁଣା ସ୍ୱଭାବ ସଂସ୍କାର ମୋତେ ବଶୀଭୂତ କରିଦେଉନାହିଁ ତ' ?

ସ୍ଲୋଗାନ:- ଯଦି ସମାନ ଏବଂ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ହେବାର ଅଛି ତେବେ ସ୍ନେହର ସାଗରରେ ବୁଡ଼ିରୁହ ।